

2 februari: Ilja: Vandaag voelt als een echtewerkdag. We moeten vroeg op want het is onze 1e lesdag. Remco zenuwachtig. Om stipt 5 voor negen staat Pol, onze leraar voor de deur. Het lijkt wel echt school, er wordt een schoolbord tevoorschijn getoverd en de laptops worden geïnstalleerd, de cursus gekopieerd en we kunnen beginnen. De leraar blijkt echt goed te zijn en we maken er een leuke interactieve les van, naast uitleg van begrippen en wat grammatica vraagt hij ons ook wat we willen weten, en dat is veel. Hoewel onze conversaties met de familie best aardig gaan, wordt er toch veel gezocht naar woorden. Gelukkig kan hij ons aardig wegwijs maken in alle familieverbanden. Het is hier heel normaal om verschillende petekinderen, moeders en vaders te hebben en alles wordt weer anders genoemd. De 3 uur vliegen om en we zijn een stuk wijzer. Even snel eten want we gaan met Andrea en Rosa naar de thermale baden in nino bamba, ruim een uur rijden van Ayacucho.

Papi rijdt ons er heen maar gaat zelf niet mee. De rit er naar toe is al een feest op zich, de caramels worden uitgedeeld, er wordt gelachen en we genieten van de mooie landschappen, terwijl we naar Peruaanse muziek luisteren. Rosa en Andrea zingen uit volle borst mee. Nu denk je thermale baden, ofwel een plas buiten ofwel een gebouw met daarin een zwembad met thermaal water. Geen van beiden dus he! Het wordt door de beide dames als rustiek bestempeld en het is dus een gebouwtje van kleiblokken gemaakt waarin een gat is gegoten met daarin thermaal water. Er omheen gewoon grond en een trapje gemaakt avn betonstaal. Lache!!! Omkleden gebeurt achter een zeiltje. Het water is daarentegen heeeeeerlijk! 37, 38, 39 40 graden. Uit het dak is een gat gesneden waaruit de regen gestaag naar beneden valt. Koude druppels zijn best lekker als je in zo'n heet bad zit. Er wordt aan 1 stuk gekletst en na 80 minuten zijn we het allemaal wel een beetje zat. Omkleden maar achter het zeiltje en op naar papi, die lekker z'n siesta heeft gehouden in de auto. Je wordt wel moe van dat badderen zeg! En onderweg naar huis dommelen we allemaal zo'n beetje in. Thuisgekomen moesten we natuurlijk nog een beetje studeren, maar al snel vielen de oogjes al dicht.

3 februari: Remco: De volgende schooldag gaat weer beginnen, onze les van 3 uur gaat weer van start. Dat valt niet mee, kan ik je zeggen, weer terug in de schoolbanken. Nu scheelt het wel, we kiezen er zelf voor en het is nog leuk ook. Zo zitten wij aan de grote tafel met allebei een laptop voor onze neus.

De leraar is een rustige man, die vandaag alles in het Spaans doet, dus het de kuil in kin word steeds groter en de huuuuu's worden steeds harder. Dus gaat hij maar over op het Engels en Spaans, gelukkig voor mij en zo herstelt de kuil in mijn kin en hebben we wer een geweldige les. Nu nog een beetje studeren, wat er voor deze week niet inzit, de plannen worden al weer gemaakt en na de les gaan we naar Quinuapata wandelen. Eerst nog een behoorlijke lunch, voor hier het avondeten, daarna wandelen. Het is in Ayacucho en de wandeling is alsmaar omhoog lopen, nu hebben we de Inka trail nog in onze benen, dus vliegen wij naar boven. Rosa is 1,5mtr dus heeft korte pootjes, met haar kleine stapjes rent ze achter ons aan. Oke, nu en dan een pauze en zo komen we bij het kerkje Quinupata. We hebben er allebei 2 kaarsjes aangestoken en onze familie en vrienden het allerbeste gewenst. We hebben ook een kaarsje

voor Ventu aangestoken en een gebed gedaan. Mensen in Zuid Amerika zijn erg gelovig, overal zie je beelden en schilderijen van Jezus. Op de weg naar huis, komen wij kleine winkeltje die schilderijen maken van wol. Mooie kleden die je op kan hangen aan de wand. 1 vrouw heeft een mooi verhaal over de productie van deze kleden en laat ons alles zien, hoe het wordt gemaakt, van wat voor materialen en wil graag naar Nederland komen om een workshop te geven. Alles wat met de Inka's te maken heeft wordt op deze kleden gemaakt, kalenders, sterrenstelsels, tekens, figuren erg interessant. Maar ja, als je hier bent is het mooi en ben je ermee bezig, maar als je terug denkt aan Nederland. Mensen die erg met zichzelf bezig zijn, geen idee hebben wat een Inka is, moet je dan een workshop gaan organiseren? Ook wij zijn er debet aan, als we straks weer terug zijn, gaat het gewone leven weer verder, wel met veel invloeden van hier en een flinke ervaring rijker. Dus horen wij het verhaal aandachtig aan en vertrekken, met een gemeente Hasta luego! (tot ziens). Zo staat voor vanavond op het program, dat ik naar het café ga met 3 dames. Ilja, Rosita en Andrea, dat belooft wat beetje eten drinken en lekker lachen. Ik bestel een soepje, Ilja een hamburger en Rosita en Andrea Lasagne, die ze samen delen. De Lasagne ziet er lekker uit en Rosita vraagt wil jij ook een stukje proberen, tegen Ilja. Ilja zegt ja en ze bestelt en stukje bij de ober, wij dachten dat ze een stukje van haar zelf zou geven. 10 minuten later staat er een bord met lasagne, bedankt he Rosita, met je proeven! Wij zijn uitgenodigd door Rosita en Andrea, maar moet je hun dan laten betalen? Nee toch, ik stiekem naar de wc en betaald, dat vonden ze niet zo leuk. Logisch, ze hebben het goed gemaakt met een fles goed wijn en zo worden wij langzaam alcoholisten. Hoe meer de wijn vloeit hoe vloeiender ik Spaans spreek, tenminste dat denk ik! Gelukkig spreekt Andrea een woordje Engels en praat ze Spaans met Engelse woorden. Nu gaat het verstaan al behoorlijk goed, maar het spreken is nog steeds k.t.

4 februari 2011: Ilja:

He gelukkig, vandaag onze laatste lesdag, we beginnen de dag met een tonijnsalade, versgeperste vruchtensap, yoghurt, brood, eitje en koffie. Om daarna stevig aan de slag te gaan met onze Spaanse lessen. Wederom heel leerzaam en na ruim 2 uur zijn we het eigenlijk een beetje zat. We maken onze tijd vol door wat over en weer te vertellen over onze culturen en gebruiken. Erg interessant allemaal, maar ook veel dingen zijn toch hetzelfde. Na de les worden we door Rosa en papi op sleeptouw genomen naar Huanta, een middelgrote stad, een klein uurtje rijden van Ayacucho. Eerst moeten we even langs de apotheek want remco heeft wat blaren in z'n mond van al het zoete eten. Rosa neemt het voortouw en Remco showt z'n tong aan iedereen die het maar wil zien. 10 minuten later vertrekken we met een 'lekker' tubetje gel, dat overigens wel goed blijkt te helpen. Remco wilde zich niet wagen aan het oeroude medicijn van citroen met zout, vandaat de apotheek. We gaan op weg en Papi is het autorijden beu en al snel zat Remco achter het stuur. Even lekker gassen door de bochten en al snel zat Rosa met haar handen voor haar ogen en durfde niet meer te kijken . Nu moet je weten dat Remco z'n rijbewijs niet bij zich had, maar meer hierover later..... In Huanta droppen we Rosa even bij 1 van de vele familieleden en rijden naar de plaza, waar we een beetje rondhangen en fotootjes schieten, daarna gaan we naar een klein dorpje verderop. De weg er naar toe is weer slecht en we moeten tot 2 maal toe een halve rivier over de weg oversteken. In dit dorpje bezoeken we weer wat artesenia's en Remco vindt eindelijk z'n schaakbord waar ie al 3 maanden naar op

zoek is. Helaas hij maag 'm nog niet kopen van Rosa, we gaan later nog wel iets goedkopers vinden, ze lijkt wel een echte Hollander. Daarna gaan we nog een maisbiertje drinken bij weer een vriend, kennis of familielid waarna we terugkeren naar huis. Op weg naar huis vroegen we of Remco niet moest wisselen met Papi omdat we op de heenweg politie hadden gezien. Daar werd heel laconiek over gedaan maar het zat mij niet lekker. Wat gebeurt er..... 10 minuten later ja hoor politie.....en ja hoor we worden aangehouden. Remco: ikke niet spaans spreke!!!! Nou daar trapte meneer agent niet in. Het angstzweet breekt Remco aan alle kanten uit, nee ik wil niet naast joran in de cel, neeeeeeeeeeeeeeeee. Papi stapt uit en gaat het wel even 'regelen' met meneer agent. Wat dat regelen was weten we niet zeker, of er werd 20 soles betaald, of ze hebben gedreigd met hun broer die kolonel in het leger was of hij heeft alleen maar gepraat..... In ieder geval.....Opgelucht kon Remco gewoon weer verder rijden. Zo gaat dat hier in Peru, dit kun je gewoon ff 'regelen'. Ondertussen was het al wat later en moesten we ons nog haasten want vanavond gaan we naar een concert in het plaatselijke theater. Er treden verschillende bands op en als klap op de vuurpijl krijgen we een optreden van 1 van de grootste artiesten van Peru, William Luna. Nou we gaan het zien en beleven. Om 20.00 uur komen we aan, de zaal zit al aardig vol en we hebben nog net 3 plaatsjes achterin de zaal (Rosalita, Remco en ik). Al snel swingen we op echte Peruaanse muziek en de band is echt goed. De 2e band was wat minder en we konden niet wachten op het feestnummer van die avond. Tussendoor werd er nog wat traditioneel gedanst (huanay of zoiets), maar dat was niet echt spectaculair. Toen de halve zaal begon te gillen wisten we dat het zover was. De Peruaanse Marco Borsato was gearriveerd en begon te zingen. Nou dat klonkt niet slecht, moet ik je zeggen. Al snel blerden we met iedereen mee. Dit tot groot ongenoegen van de mensen die voor ons zaten ha ha ha. Na 2 uur William Luna werden we het wel een beetje zat, het was inmiddels 00.00 uur en we moeten morgen vroeg op. We besluiten toch maar voor het einde weg te gaan en banen een weg door de mensenmassa. Oh ja wel nog even een cd kopen want de muziek was wel erg mooi. Kosten 10 soles (2,50 euro), nou dan nemen we er ook nog 1 mee voor de familie! Gaaaaaaaapppppppp, nu maar naar bed.

5 februari 2011:Remco: Vrij, geen school, gewoon lekker wakker worden ontbijten en.....wat is het plan eigenlijk? O ja, we gaan mee met Padre Javier, om 08.30uur moeten we bij de Kathedraal zijn. De Padre staat klaar om te vertrekken, wat gaan we eigenlijk doen, ik dacht een soort feest. Als je de doden herdenken een feest noemt, gaan we naar een feest. In een dorpje verderop, in de bergen staat een klein kerkje, de Padre geeft een mis. Deze mis om een overledene te herdenken en tegelijk de andere mensen die eerder zijn gestorven. Staat Ilja dan met haar feest pruik op toeter in haar hand en ik serieus met mijn roze stropdas en carnavaal hoed. Dan hebben we nog de rit ernaartoe, we rijden niet van Leiden naar Alphen aan den Rijn, wat de wegen betreft. De Padre doet een gebed voordat hij gaat rijden, wij zeggen allebei nog amen aan het eind en kijken elkaar aan! Gelukkig hebben ook wij amen geroepen, want de rit ernaartoe was net zo leuk als de rit van Gusco naar Ayacucho. We rijden de stad uit en al snel zitten wij samen te bidden in de auto. Ilja met haar pruik op, die alle kanten op slingerde en mijn hoed valt diversen keren op de grond. Modder, door rivieren en de Padre had haast, dus scheurde hij door de bergen alsof het de geasfalteerde weg is van Leiden naar Alphen aan den

Rijn. Er word nog een liftster meegenomen, die rustig in de achterbak zit van de Jeep, alsof dit de gewoonste zaak is van de wereld. Ilja haar pruik zit inmiddels achterstevoren en mijn hoed heb ik maar op schoot genomen. De uitzichten zijn, adembenemend, het is groen, de dorpjes zijn klein en de huisjes zijn weer besmeerd met aarde. Er is veel akkerbouw te zien en iedereen heeft wel een tuin waar van alles op groeit. Deze mensen hebben geen geld, wel een huis en eten, wat heb je nog meer nodig, he? Je kan zien aan de kleren, handen en gezichten dat hygiëne geen prioriteit heeft. Een douche hebben ze niet, de vrouwen maken de kleding schoon in de rivier, waar ook gedoucht word. Zo komen we aan in het dorpje..... vlak na Santa Barbara, een heel klein dorpje met 20 huizen. De Padre en wij worden begroet door de lokalen, het kerkje is ongeveer 150m2 groot, door het kruis op het dak zie je dat het een kerk is. De Padre bereidt zich voor en wij zitten op het laatste bankje, als 2 clowns voor deze lokale mensen. Zo vaak komen er geen blanken met toeters en bellen, behalve de Padre. De mis begint met muziek en gezang, het gezang klinkt goed en de Padre doet zijn woordje en herdenkt de doden. Na een uur doen we een gebed en gaan weer weer rijden terug naar Ayacucho. Met luide muziek, karren we door de modder en rivieren weer terug. De Padre had geregeld dat we Paella gaan eten in de school, waar de kinderen hun dagelijkse eten krijgen en school lessen. Op tafel zien we drie soorten schaaldieren, 1 ervan is een mossel de rest is gissen. De Padre heeft een Padre in opleiding, deze man is net zo hoog als hij breed is. Weet wat eten is en begint te schransen, de ene schaal na de andere in zijn giegeltje, wij beginnen ook maar te schransen en de Padre doet lekker mee. Zo zitten we Spaans te eten op zijn bourgondisch. Wij slurpen de schaal vissen weg en spoelen het na met een witte wijn. Nu komt de Paella, een grote pan van 1 meter doorsnede wordt geshowed en de borden worden goed gevuld. Wauw, zo lekker heb ik nog nooit Paella gegeten, het was heerlijk, de Padre in opleiding werkt 4 borden weg en wij hebben aan 1 bord genoeg. Padre Javier is de enige Padre die deze man in opleiding heeft aan, hij is jolig en houdt graag van een grap. Padre Javier ziet dit allemaal aan en kan alleen maar grinniken en genieten, van dit tafereel. Het fruit is opgepoetst om als toetje te worden opgegeten. Wij krijgen na het eten een rondleiding en zien hoe de investering van Cordaid goed doet voor deze school. De naaimachines die zijn gekocht, kunnen gebruikt worden voor de ontwikkeling voor de schoolkinderen. Na de rondleiding komen we beneden, zit er een jongetje met zijn moeder, blijkt het een van onze kinderen te zijn. Een heel verlegen jongetje die Jonathan heet. Hij is 6 jaar oud en al snel komen er nog 2 kinderen die wij hebben geadopteerd. Een meisje van 6 en een jongetje van 11, het meisje is niet verlegen. Ilja gelijk foto's maken van de kinderen en Jonathan kruipt weg achter de moeder. Staan er 2 van die debielen, die blijken je pleegouders te zijn, wat zou jij doen. 1 van de kinderen ontbreekt nog, maar die zien we maandag, maandag hebben we een officiële afspraak. Maandag nemen we wat cadeautjes mee en maken wat foto's voor onszelf, uiteraard zullen we ze motiveren dat ze hun best moeten doen op school en anders geen geld meer krijgen (grapje). Wij rijden weer terug naar Rosa en vertellen in geuren en kleuren onze belevenis van de dag, daarna houden wij een siësta want vanavond gaan we naar de disco. Om 19.00uur staat er weer eten klaar en een kopje koffie, komt Rosita binnen. O hebben jullie al gegeten, we gaan zo naar Andrea (dat wisten we) die heeft ook eten gemaakt. Eerst bunkeren bij de Padre en nu weer dubbel eten, en wij maar denken dat Peru alleen vis en rijst eten is. Wij bij Andrea op visite een beetje eten, het eten was inderdaad een beetje, wij naar de disco. Ik met 4 dames op pad vanavond! Het was nog redelijk vroeg, dus ook rustig. In een andere discotheek, waren modellen gehuurd die topless rondlopen, wat doen we hier nog? Als dit biertje op is, gaan we naar de andere discotheek, (ik zuipen als een gek) langzaam werd

ayacucho deel 3

Geschreven door Remco & Ilja
vrijdag 11 februari 2011 21:21 -

het drukker en gezelliger. We besloten om te blijven, danste wat en dronken lekker bier. De muziek is lekker, beetje salsa, merengue en wyna (lokale dans) zo staan we dus de hele avond heerlijk te bewegen op de muziek. Om twee uur komt er een band en speelt de sterren van de hemel. Zo zijn wij ook geen 20 meer (geen 30 ook) dus gaan langzaam de luiken dicht en smeken we om naar huis te gaan. Hoe vaak ga je met 4 dames op pad, dus mijn avond was geweldig en Ilja heeft ook genoten, maar het genot kwam toen de oren de kussens raken.